

איפה כולם?

רחל המרחלת יוצאת לחזית

קוטקים. **יואב רחמני**, מנהל אה"פ רפואי לשעבר, וכיום מנהל סוכנות גילויי שחקניות, נראה בכל הדיסקוסטים בכל שעות הערב. כשנשי אל מה הוא עושה בעיר ענה: "מולולים ביי הלכתי ליחידה, אמרו לי להודיע בסבי לנות. אמרתי: אני מזויץ כבר שבוע. אמרו לי: אין דבר." אחת התוצאות המעניינות ביותר של ה-

יהאמרגן אשר חבקין התגלה כסרן בחיל השיריון. הזמר הצרפתי **אנריקו מסיאס** הופיע במשך כל השבוע בסני חיילים. רק בקושי, ובלי רצון, עזב את הארץ. הוא היה חייב לחזור בגלל התחייבויות שהתחייב בצרפת לפני צאתו. חייט העילית **ישראל צוורן**, בצרוף **ברוריה** אשתו, מסתובבים, כרגיל, בדיסקוסטים.

פרדריקה סגל מסתובבת בימים אלה כשלמלתה צמודים כנפי צנחן. היא קיבלה אותם ממספר צנחנים ונשותיהם, לאות תודה על שאירחה אותם למופת בדיסקוסט שלה. מאחורי הכנפיים כתוב: "כל טוב מהצנחנים." **הארלד סטאצן**, הפלייבוי המבוגר הידוע, אלוף הגולף של קיסריה, התנדב לחיליהם.

כל השנה הם עובדים, מבליים, רוקדים בדיסקוסטים, בוגדים בנשותיהם, או לא בוגדים בנשותיהם, חיים את חייהם הפרטיים. בשבוע האחרון הם זנחו כל ענייניהם הפרטיים ונרתמו כולם לעניין הכללי. **העופרים, אברהמלה ואסתר ריכש** **טאמ**, שלחו מברק למכרים בארץ. הודיעו שהם מתכוונים להגיע הנה ביום רביעי או חמישי, על מנת להופיע בפני החיילים. יום רביעי וחמישי כבר עברו, וכל מה שהגיע עד עתה היה רק המברק.

בין דוד שוה ואשתו הצעירה **א"ל שפירא** הפריד הצבא. את אלה, הקצינה גייסו לילואים, ודויד נר-אה בערבים מסתובב לבדו. על זה הוא אמר: "הפרידו ביננו - אבל בנשמותינו אנו מאוחדים."

הזמר **רן א"ל** ירין שלה את אשתו האמריקאית לניו יורק, עוד לפני המצבה מתחת, והוא עצמו עמד לנסוע למונטה-קארלו, עלימנת להופיע בפסטיבל בינלאומי לרדיו וטלביזיה. הוא אמנם קיבל שיחזור מהצבא - אבל נשאר בארץ, ומופיע בפני חיילים.

יוסי ינאי, נער השעשועים הצעיר, גויס לחיל רגלים, כחייל מן השורה. **ו"ג עיטור** העתונאי משרת כסמל - גם כן בחיל-רגלים.

דן בן-אמוץ שוכב בבית-חולים, אחרי ניתוח כירורגי.

נאדיה בראון, ידידתו של **אברהם שניאור**, היושב בבית-הסוהר, ברחת ביום הראשון שעבר מהארץ. רק לפני שבועיים היא הגיעה הנה, אחרי ביקור אצל אמה בפאריס, ועוד בטרם התארגנה פה כי ראו, חזרה מהר לצרפת.

אומרים שגם **מאנדי רייס-דייוויס** ברה מהארץ, אך אין זה נכון. היא תיכננה את חופשתה מוזן, ונסעה ללונדון לפני שבוע. כשהמצב בארץ החמיר, היא קיבלה מברק מבעלה, והיא עומדת לחזור באמצע השבוע.

יואל ("דון חוליו") דן, שהופיע עד עכשיו עם שלישייה, נשאר זמר בודד. את שלושת המלחים שלו גייסו, איש-איש ליחידה אחרת, והוא עצמו מופיע לבד בפני חיילים. אבל הוא הפסיד, כפי שמסתבר, לא רק את הצחת שלו, אלא גם את הנשים שלו. "יש הרבה חתיכות בעיר", הוא אומר, "אבל זה לא רמה. צה"ל גייס את הכי טובות."

החתיכות של המורים

הגיינו ברגיל

ומתיו את הים על כל הסביבה. על ידו, במרחק חמישה מטרים ממנו יש עמדה. שקי חול, שני חיילים, בכובעי פלדה, עם מדים ורובים בידים. טל לא מתרגש מהם. הוא ערום ומאושר ומשתזף בשמש. הילדים של מעגן רגילים לעמדות, לי מקלטים, להפירות, כמו שהם רגילים להרי הגולן שממול, ולכינרת שמתחתם. הם מקבלים את המצב החמור בשלחה יותר גדולה מזו של הוריהם.

בחדר הילדים אני פוגשת במיכל ויוני. הם משחקים בהסעת מכוניות-משא קטנטנות של תנובה לאורך הריצפה. "את יודעת", אומר יוני למיכל, "אם תהיה מלחמה אבא שלי יכול להירגש". אין דבר, עונה לו מיכל, "יסדרו לך בסידור אבא חדש".

הטרקטוריסט של קיבוץ כינרת בא לי ביקור. "אני כבר מתכוון", הוא מספר, "להיות קריין ברדיו דמשק".

אני עולה למכונית של גדעון סלע. הוא בדרך לחיפה. אוסף את כל החיילים שבדרך. במכונית מליאה עד אפס מקום הוא דוהר לחיפה. ברגעים אלה, עומד להיחלד לו בנו בכורו. הודיעו לו על כך ליחידה, הוא קיבל שיחרור לשעה והוא ממחר הביתה. זה יהיה בן זכר. הוא בטוח לגמרי. החיילים מאחלים לו מזל טוב.

בעשר כלילה כולם הולכים לישון. את ה"חיילים מחלקים בין החדרים, ובכל חדר הם מקבלים טיפול לבני והם. עושים להם מקלחת חמה, מכינים להם קפה, מציעים להם מיטות רכות, מכסים אותם, שואלים אותם אולי הם רוצים עוד משהו. בחדר בו אירחו אותי מארחים גם את משה קאופמן ואת זאב. משה הוא כבר מברג, יש לו כבר ילד בן שבע עשרה, בימים רגילים הוא נמצא בחנות שלו לחומרי-בניין, עכשיו הוא נמצא במשק, מוכן. זאב, המשרת באותה יחידה, הוא תלמיד הטכניון, קראו לו, הוא עזב את הלימודים והלך. הוא מתגנח בכך שגם למרצה שלו קראו, וגם לאסיסטנטים.

ערום ומאושר

למחרת בבוקר השמש זורחת. סביר גים וחרציות, דבורים מזומזמות באחיה, על הדשא מול אחד החדרים יש אמבטיה, מלאת מים, ובאמבטיה מתרחץ טל. הוא בלונדי, קטנטן, בן שנתיים, יפהפה. הוא ערום ושונף, והוא צוחק בקולי קולות

ני יושבת באוטובוס הנוסע אל ה"גליל. כולם צמודים לעיתונים. עדיין לא ידוע שום דבר. הפנים מתוחים. יושבים ב"שקט. בספסל האחרון, בין כל העיתונים, יושבת לה בחורה צעירה, תהילה פרלמן, שלושה לחלוטין וקוראת בעיון בספר קטן. הצצה קצרה בכריכה מגלה שזהו המלטה. שקספיר. הצצה יותר ארוכה, בבחורה מגלה שזוהי בת קריית-שמונה, המתכוננת לסיום לימודיה בסמינר למורות. היא מתכוננת ליחידות בספרות. בתוך המתח, בתוך ה"ציפייה, היא יושבת עם שקספיר ביד, וקוראת.

בגליל, כמו בכל מקום אחר בארץ, מחכים השדות הצהיבו. קיץ, בלילה האוויר מלא ריחות, ירח צהוב, מלא. והרבה כוכבים. בקיבוץ מעגן, ביום השישי דולקים נרות. החברים יושבים מול שולחנות ערוכים מקבלים את פני השבת.

בחוף מקבלת קבוצת חיילים תיירות. שקט. כל עשרות האורחים הממלאים את הקיבוץ בימי השישי לא הגיעו הפעם, והחברים ה"מגיעים לקבלת השבת בדרך כלל בחולצות לבנות, באו הפעם בחולצות כחולות.

האוטובוס הכחול

רשמש עומדת לשקוע. אשה לא צעירה, שמגמוגמת, נעצרת בשער מחנה צבאי. ביד היא מחזיקה סל ענק מלא ב"גפילסע פיש", חלב, עוגות, ממתיקים, היא עייפה. היא מנגבת את הזיעה מעל פניה.

מצב המתוח היא השלישייה החדשה שהוקי מה כדרום הארץ. היא מורכבת מאורי זוהר, שהגיע ישר מקאן, משייקה אורי פיר ואריק לביא. הם מופיעים בדרום, במדי צה"ל, בפני כל החילות. אורי זוהר הפך אפילו למען זה את הבטחתו לא להופיע יותר ככדרן. כל צה"ל כבר שר בימים אלה את שירם נכניס להם.

כולם מחפשים את **ינוקא**. "איפה הוא?" שואלים, "מי ראה אותו?" במשך מיספר ימים הוא הסתובב בעיר עם מברשת שיני ים, מגבת, כלי-גילוח והודיע לכולם ש"הוא במצב הכן, מוכן ללכת מיד כשקראו לו. ובכן קראו לו, ועוד אין, ועכשיו הוא אי-שם, בצבא."

מישהו הפיץ שאת **יעקב** (קובה) זידי **ברין**, בעל מועדון צברה, גייסו בתור טבח. אמרו גם שהעמידו אותו אי-שם לקלף תפוחי-אדמה. הוא הודיע שאינו יודע לעשות דבר כזה, התרגו, צילצל למסעדה תל-אביבית, והזמין ארוחה לכל המחנה.

שתי חיילות בדרום גם בוזאקי - נשים